

10.11.

PERJANTAISARJA 5

Musiikkitalo klo 19.00

YHTEISTYÖSSÄ PIANOESPOO-FESTIVAALIN KANSSA

P I A N O
E S P O O

Olari Elts, kapellimestari
Risto-Matti Marin, piano

J. S. Bach / Ottorino Respighi: Preludi ja fuuga D-duuri 10 min

Matthew Whittall: Nameless Seas, konsertto pianolle ja orkesterille, ensiesitys Suomessa 35 min
(PianoEspoo-festivaalin ja National Arts Centre Corporation tilaus)

I Nocturne

II Land and Sea

III Wake

Cadenza

IV Unclaimed Waters

VÄLIIAIKA 20 min

Sergei Rahmaninov / Ottorino Respighi: Preludi 7 min
La mer et les mouettes op. 39, nro 2

Sergei Rahmaninov: Sinfonisia tansseja op. 45 37 min

1. Non allegro – Lento – Tempo I

2. Andante con moto (Tempo di valse)

3. Lento assai – Allegro vivace – Lento assai – Allegro vivace

MYÖHÄISILLAN KAMARIMUSIIKKI alkaa noin 10 minuutin tauon jälkeen Konserttisalissa. Yleisöä pyydetään siirtymään permannolle kuuntelemaan esitystä. Myöhäisillan kamarimusiikissa on numeroimattomat paikat.

Risto-Matti Marin, piano

Matthew Whittall: Kokoelmasta Leaves of Grass – 12 preludes for piano after Walt Whitman:

<i>Preludi nro 6 "On the beach at night"</i>	5 min
<i>Preludi nro 7 "A noiseless patient spider"</i>	4 min
<i>Preludi nro 11 "Song of the universal"</i>	11 min

Väliaika noin klo 20.00.

Konsertti päättyy noin klo 21.20.

Myöhäisillan kamarimusiikki päättyy noin klo 21.55.

Suora lähetys Yle radio 1:ssä ja verkossa yle.fi/areena.

JOHANN SEBASTIAN BACH - OTTORINO RESPIGHI (1879–1936): PRELUDI JA FUUGA D-DUURI BWV 532

SERGEI RAHMANINOV – OTTORINO RESPIGHI: LA MER ET LES MOUETTES (OP. 39/2)

Ottorino Respighi syntyi Italiaan, jossa taidemusiikki tarkoitti ennen muuta oopperaa. Piano-opintojen jälkeen hän opiskeli Bolognan konservatoriossa viulun- ja alttoviulunsoittoa Federico Sartin johdolla sekä sävellystä maansa ainoana merkittävän soitinsäveltäjän Giuseppe Martuccin johdolla.

Vuonna 1900 Respighi kiinnitettiin alttoviulun äänenjohtajaksi Pietarin Keisarilliseen oopperaan. Samanaikaisesti hän opiskeli sävellystä ja orkestrointia Nikolai Rimski-Korsakovin johdolla noin neljän vuoden ajan. Respighikin debytoi oopperalla (Semirama 1909), mutta hänen varsinaisen läpimurtonsa oli vuonna 1917 nk. Rooma-trilogian ensimmäinen osa, Rooman pinjat.

Rooma-trilogia vahvisti Respighin yhdeksi aikansa taitavimmista orkesterin käsittelijöistä, jonka musiikissa yhdistyivät Richard Straussin virtuoosisuus ja draama Debussyn aistillisuuteen ja väreihin. Omien sävellystensä lisäksi Respighi sovelsi kolorismiaan sovituksissaan muiden säveltäjien teoksista, alkaen vuonna 1917 julkaistusta ensimmäisestä Antiikin aarioiden ja tanssien sarjasta.

Bach oli useiden Respighin sovitusten kohteena. Preludi ja fuuga D-duuri BWV 532 kuuluu Bachin Weimarin

kauden tunnetuimpiin urkuteoksiin. Sen preludi on barokkisen polveileva ja monitaitteinen, fuuga kahdeksantahtisesta teemasta puolestaan dramaattinen ja taiturillisesti koristeltu. Kumpaankaan ei liity alun perin tempomerkintää, mikä on antanut myöhemmille sovittajille – alkaen Ferruccio Busonista 1888 – paljon liikkumatilaa.

Respighin orkesterisovitus D-duuri-preludista ja fuugasta lienee syntynyt vuonna 1929. Bachin barokkitaituruus on siirretty suurelle sinfoniaorkesterille spektaakkelimaisin tehoihin. Respighi tulkitsee Bachin pyrkimyksiä valloittavalla estottomuudella ja irrottaa täysimittaisesta orkesterista konsertoivaa loistoa, joka erilaisin yhdistelmin peilaa taitavasti urkujen erilaisia äänikertoja.

Preludissa Respighi on rehevästi dramaattinen, mutta fuugassa hän panostaa myös tarkkuuteen, joka erottelee kontrapunktitset sävellinjat helmeilevien soolojen ja osuvien soitinkombinaatioiden puroiksi ja virroiksi. Kokonaisuudesta kasvaa elämäniloa pursuava runsaudensarvi, jossa Bach ja Fellini tuntuvat paiskaavan iloisesti kättä.

Rahmaninovin pianolle säveltämien ”kuvaetydien” (Etudes-tableaux) orkesterisovitukset olivat Bostonin sinfoniaorkesterin ja heidän ylikapellimestarin-

sa Sergei Koussevitskyn tilaus vuodelta 1930. Rahmaninov valitsi itse joukon kappaleita opp. 33 (1911) ja 39 (1917) kokoelmistaan ja paljasti Respighille samalla jotain pianokappaleiden alkupe- räisestä innoituksesta: ”Se tekee kappa- leiden luonteen ymmärrettävämmäksi ja auttaa sinua löytämään tarpeelliset värit orkestroinnille.”

Koussevitskyn ja Rahmaninovin toi- minta kertoo luottamuksesta Respighiin ja hänen Rimski-Korsakovilta perit- tyihin orkesteriväreihinsä. Rahmaninov myös oikoluki valmistuneet orkes- terinuotit. Laajin sovitetuista viides- tä Etudes-tabelauxsta on Respighin sarjan ensimmäinen, *La Mer et les*

Mouettes (op. 39/2), ”Meri ja lokit”, ku- ten Rahmaninov sovittajaansa opasti.

Respighin sovituksessa aava ulap- pa aukeaa matalien jousien ostinato- liikkeessä, jonka yllä liitelee viulujen melodisia aiheita. Majesteettisempia maininjeja syntyy välitaitteessa, jonka aaltoliikkeessä Respighi tuntuu peilaa- van Rahmaninovin Kuoleman saaren synkkiä, Arnold Böcklinin maalaukses- ta polveutuvia värejä. Monet Respighin tehoista ovat yllättävän moderneja ja hänen luonteenomaiseen tyyliinsä näh- den hallitun pidättyväisiä.

Antti Häyrynen

MATTHEW WHITTALL (s. 1975)

Kanadalainen, mutta Suomessa asuva Matthew Whittall opiskeli ensin käyrä- torvensoittoa Torontossa ja myöhem- min sävellystä Massachusettsin yliopis- tossa, sekä MA-tutkintoon New Yorkin valtionyliopistossa. Hänen tohtorinväi- töksensä Sibelius-Akatemiassa käsitte- lee Mahlerin *Das Lied von der Erde*. Hän toimii tällä hetkellä Sibelius- Akatemiassa musiikkianalyysin ja mu- siikin historian tuntiopettajana.

Whittallin musiikki on ollut esillä mm. Kanadassa, USA:ssa ja eri puo- lilla Suomea. Keväällä 2007 hän oli yksi Helsingin Musicanovan Focus- säveltäjistä ja hänen teoksiaan on kuultu Tampere Biennalessa, Avantin Porvoon Suvisoitossa sekä Mäntän musiikkijuhlilla. Toronton sinfoniaor-

kesteri kantaesitti vuonna 2004 hänen orkesteriteoksensa *The Short Road To Nirvana* ja Kirkkonummi Sinfonietta kantaesitti vuonna 2005 hänen viulu- konserttonsa *Nuit blanche*.

Vuonna 2013 Whittallin Hildegard Bingeniläisen näkyihin liittyvä sävelly- s *Dulcissima, clara, sonans* voitti Teosto- palkinnon. Whittallin musiikista voi erottaa kanadalais-suomalaisen yhtey- den luontoon ja vapauden arvostuksen, sekä ilmaisun, joka on yhtä aikaa väli- töntä ja kokeilevaa. Nuo ominaisuudet kuvastuvat myös hänen *Leaves of Grass* -pianopreludeistaan (2005–2009) Walt Whitmanin runojen pohjalta.

Antti Häyrynen

MATTHEW WHITTAL: NAMELESS SEAS

Meri on aikojen saatteessa tarjonnut taiteellisen innoituksen lukemattomille säveltäjille aina Vivaldista Debussyyn ja Sibeliuksesta Takemitsuun. Suomessa vuodesta 2001 asuneen kanadalaislähtöisen Matthew Whittallin tuore piano-konsertto Nameless Seas liittyy merestä inspiroituneiden sävelteosten kaanoniin yhdysvaltalaisitaiteilija Mary Beth Thielhelmin meriaihteisten maalausten säveltäjässä herättämien vaikutelmien toimissa luovan prosessin alkulähteenä.

Whittall on musiikissaan ja kirjoituksissaan usein pohtinut luonnon ja taiteen suhdetta ja tuonut esiin huomion siitä, kuinka länsimaisessa ihmis- ja yksilökeskeisessä maailmankuvassa taide luontoa kuvatessaan keskittyy varsinaisen kohteeseensa sijaan usein tosiasiallisesti taiteilijaan itseensä hänen omine tunteineen ja kokemuksiineen. Pianokonsertossaan Nameless Sea Whittall asemoi itsensä selkeästi tämän antropomorfistisen ja ihmiskeskeisen luontokäsityksen vastapuolelle. Nameless Seas on teos, jossa meren olemusta pyritään heijastelemaan musiikin keinovaroin sellaisenaan kuin se on.

Neliosaisen, yli puolen tunnin laajuiseksi kasvavan konserton käynnistävä Nocturne on hienovaraisen orkestraalisen kerroksellisuuden taidon näyte. Harmonian käsittelyltään pitkään samoissa sävelikäissä viipyilevän Nocturnen rytmien muoto rakentuu lukuisista itsenäisistä paloista, jotka vellovan valtameren vesikerrostumien lailla elävät orkestraatiossa omaa elämänsä,

jatkuvasti verkkaisessa liikkeessä mutta laajemmalle kokonaisuudelle alistettuna. Kudoksen päällä helmeilee piano yhtäällä vikkeliä melodiaryöpytyksiä ja yksittäisiä säveltä toistavana moottorina, toisaalta paksujen sointujen rasakaana takojana. Nocturne ei nimellään anna vihjeitä vedellisistä miellelyhtymistä, mutta omilla korvissani se soi vaikuttavana merikuvaelmana, nimenomaan valtavan merellisen vesimassan pystysuorien kerrostumien tulkkina. Osan melodinen elekirjo on karsittua. Tärkeimpänä esiin piirtyvät yksittäisten sävelten toistot ja pienet asteikkomotivit – kuin alleviivaten meren olemuksen prosessiivisuutta: vesimassa on jatkuvasti liikkeessä ja muutoksessa, mutta tuon muutoksen yksittäiset osatekijät voivat olla hyvin hienovaraisia ja pieni-piirteisiä.

Saumattomasti osasta toiseen etenevän konserton toinen osa Land and Sea tuo veden olemuksen tematiikan rinnalle uuden teeman, maan ja veden kohtaamisen. Suurellisesti, jopa mahtipontisesti alkava osa luo alun tekstuurillaan muistumia romantiikan suurten pianokonserttojen elemaailmaan, ja staattisena pitäytyneet harmoniamailma herää henkiin massiivisten alapäisten terssisuhteisten sointuryöpytysten myötä. Alun kliimaksin jälkeen osa muuttuu kahden vastakkaisen elementin – maan ja veden – kiusoittelevaksi kisailuksi. Vahvoja leikkauksia sekä keskenään kitkaisia musiikillisia elementtejä sisältävä osa luo odotuksia ja jännitteitä, joita ei koskaan pureta. Samaan

tapaan kuin veden ja maan kohtaamisen tapojen mahdollisuuksien maailma on loppumattoman monimuotoinen, etenee Land and Sea heterogeenisena eli tyylien kollaasina ja temmelyskentänä, jossa tapahtuu laaja kirjo enemmän tai vähemmän odottamattomia ja toisiinsa näennäisesti liittymättömiä asioita. Land and Sea esittää kuulijalle enemmän kysymyksiä kuin antaa vastauksia, mikä yli puolen tunnin aikaskaalassa liikkuvassa kappaleessa on toimiva tapa luoda ja ylläpitää draamallista jännitettä.

Konserton jälkipuoli toimii teksturaalisessa puhdaspiirteisyydessään tasapainottavana tekijänä toisen osan rönsyilevälle vallattomuudelle. Kolmas osa Wake tarttuu konsertossa jatkuvasti kertautuvaan pienten melodisten solujen ja yksittäisten sävelten toiston teemaan, tällä kertaa kiihkeän hengästyttävällä intensiteetillä ja vauhdilla. Pianon synkopoiva ja polyrytminen tikutus sykkii Steve Reichin musiikin ja György Ligetin pianoetydien hengessä puhdistuen kuulijan korvat toisen osan vastaustaan mahdollisesti odottavista kysymyksistä. Wake metamorfoituu puolihuomaamattomasti pianon laajaksi soolokadenssiksi, joka neliminuuttisessa laajuudessaan toimii koko konserton melodisen ja temaattisen elekirjon summaavana mikrokosmoksena rakentaen samalla saumattoman sillan konserton päätösosaan Unclaimed Waters.

Rajallisista olemassa olevista teoksen päättämisen eri tavoista Whittall on päätenyt pitkään ja sitkeään hiivutukseen, jossa pianon rytmisesti nytkähtelävän, aaltojen sykliä muistuttavan asteikukulun päällä trumpetti, pikkolo, fagotti

ja englannintorvi nousevat melodiseen keskiöön. Erilaisista päällekkäisistä rytmisistä kudelmista rakentuva orkestraatio luo muistuman teoksen avausosaan ja tuo konserton kokonaisrakenteeseen symmetrisyyden elementin. Teos sulkeutuu päätökseensä harpun pianolta itselleen ottaman asteikkomotiivin ja meren aaltojen ääntä imitoivan ocean drumin asteittaiseen hiipumisen myötä jousten toistuvan glissandomotiivin säestämänä.

Nameless Seas on pianon solistiosuuden näkökulmasta rikasta ja monipuolista, mutta epäilemättä myös teknis-musiikillisia haasteita tarjoavaa soitettavaa. Heroisen sankarivirtuoosin roolin sijaan solisti näyttäytyy konsertossa kollektiivisena vastuunkantajana, eräänlaisena orkesterin suojelusenkelinä, joka ohjaa soittajia halki loppumatonta musiikin merta. Tehtävä ei ole aivan vähäinen, Nameless Seas valjastaa solistinsa häärimään väsymättä ja kaikkialla. Se johtaa ja luotsaa, tikuttaa ja pulppuaa, auttaa ja tukee, mutta tarpeen vaatiessa osaa myös suosiolla antaa tilaa muille. Konsertossa piano on tukevasti tapahtumien keskiössä, muttei itseään ja omaa erinomaisuuttaan korostaakseen, vaan niiden musiikillisten velvoitteiden tähden, joita sillä teoksen turvallisesti maaliin saattamisessa on. Solistiosuuden nöyrä musiikin palvelukseen asettuminen on paljaimmillaan teoksen hiljaisuuteen sulautuvassa lopetuksessa, joka on kuin romanttisen virtuoosikonserton kukkoilevan eetoksen antiteesi. Meri jatkaa olemassaoloaan, musiikki vaikenee.

Olli Virtaperko

SERGEI RAHMANINOV (1873–1943): SINFONISET TANSSIT

”Säveltäminen on minulle yhtä välttämättöntä kuin hengittäminen tai syöminen... Haluni säveltää on itse asiassa tarvetta antaa ajatuksilleni soiva muoto. En ole yrittänyt sävellyksissäni olla omaperäinen, romanttinen, kansallismielinen tai mitään muutaakaan. Kirjoitan nuoteiksi sisälläni soivan musiikin niin luonnollisesti kuin mahdollista. Olen venäläinen säveltäjä ja synnyinmaani on vaikuttanut luonteeseeni; musiikkini on siis venäläistä, mutta en koskaan ole yrittänyt tietoisesti säveltää venäläistä musiikkia.”

Yhdessä viimeisistä haastatteluistaan Sergei Rahmaninov halusi muistuttaa säveltäjyydestään amerikkalaisyleisöä, joka tunsivat hänet lähinnä loistavana pianovirtuoosina. Paettuaan Venäjän vallankumousta länteen Rahmaninov joutui elättämään itsensä esiintyvänä taiteilijana ja hänen sävellystuotantonsa hiipui murto-osaan entisestä – vuosina 1918–1940 syntyi vain kuusi uutta sävellystä.

Niistä viimeinen oli Kolme sinfonista tanssia (1940), joka valmistui ensin kahdelle pianolle (op. 45a) ja heti sen jälkeen orkesterille op. 45 tarjottavaksi Eugene Ormandylle ja hänen philadelphialaisilleen. Luonnosvaiheessa kolmella fantastiseksi kutsutulla tanssilla oli vielä kuvailevat otsikot: Keskipäivä, Iltahämärä ja Keskiyö.

Ensireaktio Sinfonisiin tansseihin oli hämmäntynyt. Konservatiiveista teos oli outo ja hajanainen, modernistit taas torjuivat sen hehkeät harmoniat ja orkestraalisen virtaviivaisuuden.

Monikaan ei tunnistanut musiikin rytmistä elinvoimaa ja omaperäistä soitinusta. Paremman vastaanoton sävellyks sai Rahmaninovin entisessä kotimaassa, jonka sotapommituksia hän oli tukenut hyväntekeväisyyskonserteilla.

Ensimmäinen tanssi (Non allegro) alkaa marssimaisella aiheella, joka tehostuu modernimmaksi staccato-käsittelyssä. Puupuhaltimien johdattama ylimeno johtaa täyteläisen romanttiseen melodiaan, jonka Rahmaninov antaa yllättäen alttosaksofonille. Välitaitteen nostalgia täydentyy viulujen tarttuessa samaan aiheeseen – Rahmaninov ei kainostele tunteitaan, mutta silaa ne aristokraattisella varauksella. Kehystaitteen paluu johtaa raikuvaan huipentumaan, josta laskeudutaan taivaallisesti kilkkuvaan loppukohtaukseen – häilähtävään muistoon nuoruudesta ja kovaonisesta ensimmäisestä sinfoniasta.

Toinen osa (Andante con moto) on kalmantuoksuinen valssi, jossa sordinoidut trumpetit, tunteikas viulu- ja oboesoolo sekä kähisevät alttoviulut korostavat pitenevien varjojen tanssahtelua. Valssissa on myös vanhojen pietarilaissalonkien tuulahduksia, menneen maailman loistoa, joka loppukohtauksessa haudataan pyörretuuleksi riistäytyihin rytmeihin. Ravelin wieniläisvalssin tuhoa juhlinut La valse tuntuu tässä saaneen slaavilaisen vastineensa.

Viimeinen tanssi on allegorisuudessaan selväpiirteisin, mutta prosessissaan d-mollista D-duuriin myös sinfonisin. Hidas johdanto (Lento assai) alustaa

synkkää Allegroa (Vivace), jonka koh- talonomaisuutta ja demonisuutta ko- rostavat viimeisiä aikoja kilisevät kellot ja tamburiinit. Terävien fanfaarien saat- tamana musiikki oppoa romanttiseen välitaitteeseen (Lento assai), jossa nos- talgia transformoituu ensiksi väriseväksi mystiikaksi ja lopuksi riipiväksi tunnus- tuksellisuudeksi.

Päätaitteen kertaus (Come prima) kasvaa helkkyvän alun jälkeen entistä vimmaisemmaksi. Rahmaninov lainaa ensin täydellä teholla Dies irae -hym- niä, jonka tuomiopäivän julistus kaikui varoituksena monissa hänen teoksis- saan. Mutta nyt sitä täydentää lainaus Rahmaninovin Vigiliasta op. 31, van- ha znamenni-sävelmä Blagosloven jesj, Gospodu ("Kiitetty olet Sinä, Herra"), joka liittyy Kristuksen ylösnousemuk- seen. Tamtamin kumahdukseen päätty- vä kiihdytys jättää lopputuloksen avoi- meksi.

Antti Häyrynen

OLARI ELTS

Virolainen Olari Elts tunnetaan maail- malla energisestä mutta tarkasta joh- tamistyylisestä sekä luovasta ohjelmis- tosuunnittelusta. Elts on Viron valtion sinfoniaorkesterin päävierailija, ja aiem- min hän on toiminut samassa tehtä- vässä esimerkiksi Helsingin kaupungin- orkesterissa (2011–2014) ja Skotlannin kamariorkesterissa (2007–2010). Vuon- sina 2001–2006 Elts oli Latvian kansalli- sen sinfoniaorkesterin pääkapellimesta-

ri. Hän on myös nykymusiikkia esittävän NYJD Ensemblen perustaja.

Elts on vierailut johtamassa mm. Wienin sinfonikkoja, Malesian filhar- monikkoja, Tanskan radion sinfonia- orkesteria, Leipzigin Gewandhaus- orkesteria sekä Seattlen, Melbournen ja Birminghamin sinfoniaorkesterei- ta. Oopperaa hän on johtanut Arctic-oopperassa Norjassa, Viron Kansallisoopperassa sekä Rennesin oop- perassa Ranskassa.

Alkaneella kaudella Elts johtaa Varsovan ja Soulin filharmonikko- ja sekä Irlannin kansallisorkesteria. Hän on mukana myös Shakespearea ja Mendelssohnia yhdistävässä Kesä- yön unelman esityksessä Berliinin Konzerthausissa.

Eltsin levytykset Erkki-Sven Tüürin teoksista sekä Detlev Glanertin ja Luciano Berion Johannes Brahms- sovituksista ovat keränneet ylistäviä arvioita. Kuluvalle kaudella Elts jatkaa myös virolaisen Heino Ellerin sävellysten levytysprojektia.

RISTO-MATTI MARIN

Risto-Matti Marin opiskeli Kuopion konservatoriossa Jouni Rädyn ja Jaakko Untamalan ja myöhemmin Sibelius- Akatemiassa Erik T. Tawaststjernan ja Teppo Koiviston johdolla. Hän suoritti taiteellisen tohtorintutkinnon Sibelius- Akatemiassa vuonna 2010 ja sai seuraava- vana vuonna Suomen Kulttuurirahaston kolmivuotisen taiteilija-apurahan. Vuon- na 2015 Marinille myönnettiin valtion viisivuotinen taiteilija-apuraha.

Marin on levyttänyt kansainvälisesti kiitettyjen soololevyjensä lisäksi myös monia kamarimusiikkiteoksia, ja tehnyt lukuisia radionauhoituksia Yleisradiolle. Lisäksi hän on esiintynyt useimmilla merkittävillä kotimaisilla musiikkifestivaaleilla.

Konserttoinnin ja levyttämisen ohessa Marin myös luennoi pianomusiikista ja pitää mestarikursseja eri puolilla Suomea. Monet merkittävät kotimaiset nykysäveltäjät, kuten mm. Eero Hämeenniemi, Sebastian Fagerlund ja Matthew Whittall ovat säveltäneet teoksiaan Marinille.

RADION SINFONIAORKESTERI

Radion sinfoniaorkesteri (RSO) on Yleisradion orkesteri, jonka tehtävänä on tuottaa ja edistää suomalaista musiikkikulttuuria. Orkesterin ylikapellimestarina on vuodesta 2013 toiminut Hannu Lintu. Häntä ennen RSO:n ylikapellimestareita ovat olleet Toivo Haapanen, Nils-Eric Fougstedt, Paavo Berglund, Okko Kamu, Leif Segerstam, Jukka-Pekka Saraste ja Sakari Oramo.

Kaudella 2017–2018 RSO juhlii 90-vuotissyntymäpäiväänsä – 10-jäseninen Radio-orkesteri esiintyi ensimmäisen kerran 1.9.1927 Aleksanterinkatu 46:n studiossa, Helsingissä. Muutama vuosi myöhemmin aloitettiin myös julkinen konserttitoiminta ja sinfoniaorkesterin mitat RSO saavutti Paavo Berglundin ylikapellimestarikaudella 1960-luvulla. Nyt orkesteri nauttii suosiosista niin konserttikävijöiden määrän kuin menestyneiden levytysten ja kiertueidenkin suhteen. Täyttöaste Musiikkitalon konserteissa oli vuonna 2016 95 % ja verkossa sekä television äärellä konsertteja seurasi yli 1,4 miljoonaa katsojaa. Radiolähetyksien kuulijoi- ta oli n. 100 000 lähetystä kohti.

Suurten klassis-romanttisten mestariteosten ohella RSO:n ohjelmisto sisältää runsaasti nykymusiikkia ja orkesteri kantaesittää vuosittain useita Yleisradion tilausteoksia. RSO:n tehtäviin kuuluu myös koko suomalaisen orkesterimusiikin taltioiminen kantanauhoille Yleisradion arkistoon. Kaudella 2017–2018 orkesteri kantaesittää kuusi Yleisradion tilaamaa teosta. Lisäksi ohjelmassa on kolmen oopperan konserttiesitykset, ensimmäinen oma RSO-festivaali ja keskeisiä viulukonserttoja 1900-luvulta.

RSO on levyttänyt mm. Mahlerin, Ligetin, Eötvösin, Sibeliuksen, Hakolan, Lindbergin, Saariahon, Sallisen, Kaipaisen ja Kokkosen teoksia sekä Launiksen Aslak Hetta -oopperan ensilevytyksen. Orkesterin levytyksiä on palkittu mm. BBC Music Magazine -, Académie Charles Cros'n ja MIDEM Classical Award -palkinnoilla. Sibeliuksen Lemminkäisen ja Pohjolan tyttären levytys oli Gramophone-lehden Critic's Choice joulukuussa 2015. Lisäksi levytys toi RSO:lle ja Hannu Linnulle kotimaisen Emma-palkinnon

Vuoden klassinen albumi 2015 -kategoriansa. Kaudella 2017–2018 julkaistavat levyt sisältävät teoksia Sibeliukselta, Prokofjeviltä, Lindbergiltä ja Bartókilta. RSO esiintyy myös Ylen tuottamassa dokumentissa, joka esittelee säveltäjäme varhaisia modernisteja.

RSO konsertoi säännöllisesti ympäri maailmaa. Kaudella 2017–2018 orkesteri tekee Hannu Linnun johdolla Euroopan kiertueen mm. Berliiniin, Kölniin ja Madridiin. RSO:n kotikanava on Yle Radio 1, joka lähettää orkesterin kaikki konsertit yleensä suorina lähettyksinä niin Suomesta kuin ulkomailtakin. Yle Areenassa (yle.fi/areena) voi konsertteja kuunnella sekä katsella korkealaatuisen livekuvan kautta. Yle Teemalla nähdään sunnuntaisin RSO:n konserttitaltiointeja, jotka uusitaan myös Yle TV 1:ssä.